

Č. 181.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): *
Parcelační dávku, převzatou nabyvatelem části rozparcelovaného pozemku k placení za zcizitele, dlužno dle § 5 čes. řádu dávkového připočítati ke zcizovací ceně.

(Nález ze dne 16. září 1919 č. 4417.)

V ě c: Josef Bezděk, majitel realit v Plzni, proti zemskému správnímu výboru v Čechách o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako lezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžovateli, jenž 6. července 1918 před vyřízením své žádosti o parcelaci role č. kat. 498/6 kat. obce Plzeňské prodal jeho dílce č. kat. 498/39 Janu a Marii Banerovým za 4974 K 48 h, č. kat. 498/40 Robertu a Amalii Přádovým za 6204 K a č. kat. 498/42 Josefu, Anně a Kristině Purkovým za 5295 K 96 h a jenž kupce zavázal k zaplacení parcelační dávky ještě nevyměřené, předepsána byla nejprve 31. července 1918 dávka z přírůstku hodnoty bez ohledu na tuto úmluvu o převzetí parcelační dávky.

Teprve platebními rozkazy purkmistrovského úřadu v Plzni ze dne 11. října 1918 č. 244—27.050, č. 245—27.049 a č. 246—27.048 vyměřeny stěžovateli z těchto prodejů na základě vpočtení parcelační dávky do zcizovací ceny dodatečné dávky z přírůstku hodnoty 53 K 88 h, 67 K 30 h a 57 K 46 h.

Stížnost proti těmto dodatečným platebním rozkazům byla naříkaným rozhodnutím zamítnuta.

O stížnosti proti němu uvážil nejvyšší správní soud toto:

K hodnotě zcizovací, jejíž rozdíl vůči hodnotě nabývací jest přírůstkem hodnoty, z něhož se dávka z přírůstku hodnoty vyměřuje, připočítá sluší dle § 5, odst. 2 českého řádu dávkového užitky zcizitelem vyhrazené a břemena nabyvatelem převzatá, jakož i hodnotu ostatních vedlejších plnění mimo cenu smluvených, zvláště i dávku z přírůstku hodnoty nabyvatelem po případě k placení převzatou.

Dle čl. 5, odst. 2 prov. nař. má se počítati nejen to, co v penězích, nýbrž i to, co v jiné formě bylo poskytnuto (zcizitelem vyhrazené užitky, nabyvatelem převzatá břemena, tedy při položkách knihovních, není-li v listině o nich ničeho stanoveno, všechny položky knihovní, vedlejší plnění atd.). Jako k vedlejšímu plnění, jež třeba započísti, hledí se ke každému plnění hodnoty peněžní, jež má nastati za příčinou převodu, tudíž i k dávce z přírůstku hodnoty samé, byla-li snad k placení převzata.

Z těchto předpisů plyne, že zcizovací hodnotu tvoří vše, oč se majetek zcizitelův na místě převedené nemovitosti zvětší, pokud jen dá se toto zvětšení penězi vyjádřiti. Tím jest nejen zvýšení aktiv jeho majetku, ale i zmenšení jeho passiv čili závazků, ať již dříve založených, ať zcizovacím jednáním svého splnění docházejících neb z něho vznikajících. Toto zásadní vymezení měl na mysli zákon, když za hodnotu zcizovací prohlásil cenu zcizovací, vyhrazené užitky, převzatá břemena a smluvená vedlejší plnění.

Uvedl-li zvláště dávku z přírůstku hodnoty, uvedl ji jen jako ukázkou takového vedlejšího plnění, jehož případy tím naprosto vyčerpány nebyly.

A právě pod pojem tohoto smluveného vedlejšího plnění spadá převzetí parcelační dávky uvedenými kupci. Neboť dle čl. 2 zák. ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. a § 89 I. 3 b) obecn. zřiz. ve znění upraveném zákonem ze dne 2. října 1899 č. 97 z. z. čes. povinen jest platiti obecní stavební dávku za povolení k rozdělení pozemku na stavební místa ten, komu povolení bylo uděleno, tedy v daném případě stěžovatel. Zaplatí-li zaň tuto parcelační dávku podáním parcelační žádosti před prodejem vyvolanou kupci, sprostují jej založeného závazku, jehož splněním by se stěžovatelova zcizovací cena, docílený zisk a majetek snížil o peníz parcelační dávce se rovnající. Výhoda zcizitelova nespočívá snad v příjmu dávky parcelační neb peníze jí se rovnajícího, nýbrž v tom, že mu peníz ten ze jmění neubude, ač by mu bez převzetí placení nabyvateli skutečně placením ušel. Proto dlužno dle § 5 dávk. řádu i čl. 5 prov. nař. parcelační dávky přičísti k zcizovací ceně. V tomto smyslu není rozdíl mezi dávkou parcelační a dávkou z přírůstku hodnoty, když převzme obě nabyvatel na sebe.

Pokud poukazuje stížnost na případné paralysování zvýšení hodnoty zcizovací dávkou parcelační připočtením téže dávky k hodnotě nabývací ve smyslu § 9 dávkového řádu, nepadají tyto vývody na váhu, poněvadž, jak již řečeno, dávku parcelační dle jasného znění § 5 leg. cit. k hodnotě zcizovací připočísti slušelo, a nárok, aby o dávku tuto zvýšena byla hodnota nabývací v řízení administrativním vznesen nebyl.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 182.

Živnostenské právo: K výkladu § 5 živn. ř.

(Nález ze dne 18. září 1919 č. 4474.)

V ě c: František Holub v Libči proti býv. c. k. ministerstvu obchodu ve Vídni o ohlášení živnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím byla pořadem instancí potvrzena rozhodnutí dolních stolic, jimiž nebyla vzata na vědomí přihláška živnosti kramářské podaná stěžovatelem. Své rozhodnutí odůvodnilo ministerstvo takto:

»Frant. Holub byl rozsudkem krajského soudu v Táboře z 10. září 1906 č. 346 odsouzen pro zločin těžkého ublížení na těle k tříměsíčnímu žaláři. Toto odsouzení se stalo pro trestný čin v § 5 živn. ř. zmíněný, jenž poukazuje na obzvlášť násilnickou myslak jehož opakování poskytuje provozování živnosti obchodní ve styku se zákazníky zajisté podnět. Osobnost stěžovatelova, jenž má dle provedených šetření pověst hrubého, nesnášlivého, prchlého muže, vzbuzuje také v přítomné době obavu, že zneužije ohlášené živnosti. Jsou tedy v tomto případě dány jak subjektivní předpoklady v § 5 živn. ř. uvedené, tak i subjektivní moment vyplývající ze